

[Industriministeren]

retningsmæssige overvejelser. Jeg mener ikke, det er et forhold, der kan reguleres ad lovgivningsmæssig vej.

Jeg har i øvrigt noteret mig, at rapporten skønner, at Dankorttransaktionernes andel af samtlige betalingstransaktioner efter en introduktionsperiode kun ventes at udgøre 20 pct., hvorimod ca. 80 pct. af betalingerne fortsat forventes at ske med kontanter og checks m.v.

I redegørelsen stilles der forslag om, at betalingskort skal have bredest mulig anvendelighed. Det anføres, at elektronisk betalingsformidling har et mere begrænset anvendelsesområde end de betalingsmidler, som det er naturligt at sammenligne med. Købekort kan bl.a. ikke bruges ved betaling til privatpersoner og til forretninger, der ikke er tilsluttet systemet, ligesom det vil blive umuligt og måske i visse tilfælde ulovligt at lade andre personer foretage og betale kortindehaverens indkøb. Der vil imidlertid også være situationer, hvor købekortet vil være overlegen i forhold til andre betalingsmidler, f.eks. ved automatkøb.

Det konkluderes, at det må være et krav, at forbrugeren oplyses meget nøjagtigt om de begrænsninger, der findes i kortets anvendelsesmuligheder, ligesom de juridiske problemer ved at knytte flere købekort til samme konto samt konsekvenserne af at overlade brugen til andre end kortindehaveren bør nøjere kortlægges.

Jeg er naturligvis ganske enig i, at oplysninger om kortets anvendelsesmuligheder bør foreligge, således at der skabes et klart grundlag for forbrugeren til at tage stilling til behovet for et købekort. Sådanne informationer må indgå som et naturligt led i de oplysninger, der i øvrigt gives forbrugeren ved indgåelsen af aftalen om et købekort, og det er min vurdering, at hele spørgsmålet om informationsmængde og informationsniveauet i vid udstrækning vil kunne tilsikres et rimeligt omfang gennem markedsføringslovens anvendelsesområde.

Det er også givet, at de juridiske problemer i forbindelse med mulighederne for anvendelse af et sådant kort og overdragelse af kortet til andre ligesom de ansvarsretlige problemer, der kan tænkes at opstå, må foreligge helt klart for forbrugeren inden indgåelsen af en aftale.

Spørgsmålet om en sikring af en hensigtsmæssig udvikling i tilfælde af et monopol på elektronisk betalingsformidling med købekort var fremme under debatten og er behandlet i redegørelsen. Udgangspunktet er, at hvis der etableres et elektronisk betalingsformidlings-system, bliver der kun tale om ét system, drevet af pengeinstitutterne. Det nævnes i rapporten og blev fremhævet under debatten, at der kan være mange fordele forbundet med etablering af kun ét system, men at det samtidig må sikres, at samfundet har indseende hermed.

Til spørgsmålet om en eventuel monopoldannelse på området kan jeg sige, at monopollovgivningen udgør et tilstrækkeligt redskab til at styre de eksisterende købe- og kreditkortselskaber, således som det også fremgår af undersøgelsens afsnit om de retlige aspekter.

Det er endvidere min opfattelse, at PKK er omfattet af monopollovgivningen på linie med de eksisterende købe- og kreditkortselskaber. Etableres Dankortsystemet som en for banker og sparekasser fælles aktivitet, som de har eneret på, vil de anvendte aftaler, forretningsbetingelser m.v. være omfattet af monopol- og pris- og avancelovgivningen, og påtale heraf kan ske over for de enkelte pengeinstitutter.

I rapporten stilles der endvidere krav om, at betalingsformen skal have en rimelig pris. I den sammenhæng peges der dog på, at så mange af omkostningerne som muligt – og specielt strukturen af omkostningerne – ved et betalingssystem bør indgå i gebyret. Der peges i den forbindelse på, at forbrugeren herved vil have mulighed for at vælge den betalingsform, som ud fra et samfundsøkonomisk perspektiv er mest gunstig.

Det anbefales i redegørelsen, at alle systemets omkostninger bliver »synlige« for forbrugeren, og at det tilstræbes, at det kun er de forbrugere, der vælger den elektroniske betalingsformidling, der kommer til at dække dens omkostninger.

I den forbindelse kritiseres den gebyrstruktur, som PKK har foreslået i form af gratis udstedelse af købekort og en relativt høj afgift pr. transaktion.

Der foreslås en gebyrstruktur, som ligner telefonselskabernes, dvs. et oprettelsesgebyr, et fast gebyr pr. kvartal eller pr. år og et transaktionsgebyr, hver gang kortet anvendes.